

The New York Times
ir *USA Today* bestseleris

Mia
Sheridan

romanas

Arčerio
balsas

baltos lankos

Mia Sheridan

Arčerio balsas

Iš anglų kalbos vertė Justė Povilaitienė

baltos lankos

Redaktorė
Loreta Antonovičiūtė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-479-008-9

Copyright © 2014 by Mia Sheridan
All rights Reserved.

© Getty Images, viršelio nuotrauka

© Justė Povilaitienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017

© Baltų lankų leidyba, 2017

Grižęs prie kelmo, ant kurio kapojo malkas, pastebėjo mane. Išsigando ir tuoj pat sustingo. Spoksojome vienas į kitą ir stovėjo me it įbesti. Buvau truputį prasižiojusi, o jo akys išpūstos. Kažkur netoliese čiruliavo paukštis – iš medžių aidėjo raginimas prabilti.

Sučiaupiau lūpas ir nusišypsojau, o Arčeris, prieš nusukdamas trumpam akis, dar kelias akimirkas įdėmiai žiūrėjo. Netrukus jis pažvelgė man į veidą ir prisimerkė.

Aš taip pat nužiūrinėjau jį: jo dailiai sudėtą nuogą krūtinę, švelnia oda aptrauktą raumeningą kūną ir ryškų pilvo presą. Aš dar niekada nebuvau mačiusi preso iš aštuonių dalių. Bet štai, jis buvo priešais mane. Maniau, jog netgi šiek tiek keistoki, tylūs atsisyrėliai neturi išskirtinių fizinių duomenų. *Jam pasisekė.*

Jis mūvėjo kažką panašaus į rusvai žalsvos spalvos kelnes: nukirptos iki kelių ir surištos per liemenį su... Ar tai buvo *virvė?* Įdomu. Mano akys slinko žemyn, pasiekusi darbinius batus pakėliau akis į jo veidą. Arčeris buvo pakreipęs galvą, kol mes vienas kitą tyrinėjome. Tačiau jo veido išraiška nepasikeitė – išliko budrus.

Jo barzda buvo tokia pat, kaip ir per pirmąjį susitikimą, – apšepusi. Akivaizdu, jog jis sugebėjo labiau prižiūrėti veją nei savo plaukus. Galėtų bent sulyginti kraštus. Vyrukas augino barzdą išties ilgai – tikriausiai kelerius metus.

Kostelėjau.

– Labas, – šyptelėjau priėjusi prie jo arčiau, kad galėtų skaityti iš mano lūpų. – Atleisk, hmm... kad sutrukdžiau. Čia atsibastė mano šuo. Kviečiau, bet jis manęs neklausė, – apsidairiau, bet Fibės aplink nebuvo matyti.

Arčeris patraukė ilgus plaukus nuo akių ir susiraukė nuo mano žodžių. Jis nusigręžė, pakėlė kirvį, įsmeigė jį į kelmą ir vėl atsigręžė į mano pusę. Sunkiai nurijau seiles.

Staiga mažas baltų pūkų kamuoliukas išbėgo iš už malkų krūvos ir tipeno Arčerio link, kuris atsiklaupęs šnopavo.

Arčeris pažiūrėjo į Fibę, pasilenkė ir paglostė galvą. Ji džiugiai palaižė jam ranką, o kai jis atsistojo, maldaujamai inkštė. *Mažoji išdavikė.*

– Štai ir ji, – patvirtinau ir taip akivaizdų faktą. Arčeris toliau spoksojo.

– Hmm... Taigi tu čia gyveni, – tęsiau rodydama ranka į jo valdas. – Tikrai gražiai. – Jis ir toliau įdėmiai žiūrėjo į mane. Galiausiai aš pakreipiau galvą. – Ar atsimeni mane? Mieste? Saldainiai? – šyptelėjau.

Jis tik įdėmiai žiūrėjo į mane.

Dieve, man reikia išeiti. Kebli situacija. Sukosėjau.

– Fibe, – pašaukiau. – Ateik čia, mergyt. – Fibė spoksojo į mane ramiai sėdėdama prie Arčerio kojų.

Vienu metu žvelgiau ir į Arčerį, ir į Fibę. Jie abu atrodė visiškai ramūs, dvi poros akių, nukreiptų į mane.

Gerai.

Žvilgsnį įsmeigiau į Arčerį.

– Ar tu supranti? Ką aš tau sakau? – paklausiau.

Pasirodė, kad tik šiek tiek patraukiau jo dėmesį. Akimirką jis pažiūrėjo į mane, bet netrukus sučiaupė lūpas ir atsiduso, tarsi būtų priėmęs sprendimą. Jis praėjo pro mane ir pasuko namo link, šalia jo kiūtino Fibė. Atsisukau ir sutrikusi stebėjau jį. Atsigręžęs Arčeris pažvelgė į mane ir rankos mostu paragino eiti jam iš paskos.

Aš maniau, jog jis nori palydėti mane iki vartų. Nuskubėjau paskui jį, mat teko suspėti eiti pagal jo didelius žingsnius. Visą tą laiką mažoji išdavikė, vardu Fibė, buvo su Arčeriu. Ji vis atsisukdavo pasižiūrėti, ar einu iš paskos, ir amsėjo susijaudinusi.

Supratusi, kur ir kodėl jis manęs laukia, pasakiau:

– Tu nesi žudikas, kapojantis kirviu, ar kažkas panašaus, taip? – pajuokavau, tačiau man ir vėl pasirodė, jog aš šaukiau.

Aplink nieko nebuvo, kas galėjo mane išgirsti. *Pasitikėk savo instinktais, Bri*, – priminiau sau.

Arčeris Heilas pakėlė antakius ir parodė į nedidelį šlaitą, kur jis paliko kirvį, išmeigtą į kelmą. Pažiūrėjau į tą pusę ir vėl į jį.

– Tiesa, – sušnabždėjau. – Visa ši nesąmonė apie žudiką su kirviu nėra reali, jei tu neturi kirvio.

Pastebėjau tą patį miniatiūrinį lūpų kampučių užsiraitymą, kurį jau mačiau vaistinės stovėjimo aikštelėje. Apsisprendžiau. Sekiau jį iki kelio pabaigos, kol pasiekėme namo fasadą.

Arčeris atidarė paradines duris, įėjusi į vidų aiktelėjau. Pamačiau didelį mūrinį židinį, kurį supo dvi lubas siekiančios knygų spintos, prikrautos knygų kietais ir minkštais viršeliais. Ėjau prie jų kaip bukaprotė, knygas mylinti robotė, tačiau pajutusi Arčerio plaštaką ant rankos sustojau. Vyras pakėlė pirštą įspėdamas, jog grįš po minutės, ir nuėjo į kambarį. Netrukus, kai jis sugrįžo, rankose laikė užrašų knygutę ir į ją kažką rašė. Laukiau, ir tuomet jis pakreipė popieriaus lapą man prieš akis. Arčeris parašė labai tvarkingai, didžiosiomis raidėmis:

TAIP, AŠ SUPRANTU TAVE.
AR TAU DAR KO NORS REIKIA?

Sviedžiau į jį žvilgsnį ir truputį pravėriau burną norėdama atsakyti, tačiau nusprendžiau uždaryti srėbtuvę. Tiesą pasakius, gana *nemandagus* klausimas. Bet iš tikrųjų, ar man dar ko nors reikėjo? Akimirką kramčiau lūpą vis mindžikuodama, o Arčeris stebėjo mane ir laukė atsakymo. Jo žvilgsnis buvo atsargus ir budrus, tarsi nesupratų mano ketinimų: ar atsakysiu, ar įkąsiu – buvo pasiruošęs abiem atvejams.

– Hmm... Aš tik kitą dieną jaučiausi blogai. Nežinojau, kad tu... nekalbi, o tik norėjau, kad suprastum, jog viskas įvyko

netyčia, ką aš sakiau... Aš tik... Neseniai atvykau į miestelį ir... – Na, ką gi, pradžia buvo visai neprasta. Dieve mano. – Gal nori picos ar ko nors kitko? – išpyškinau išpūtusi akis. Nebuvau tiksliai nusprendusi eiti ten, tiesiog ėjau. Viltिंगai žiūrėjau į jį.

Arčėris spoksojo į mane, tarsi būčiau sudėtingas matematinis uždavinys, kurio jis nesugebėjo išspręsti.

Jis suraukė antakius ir pasiėmė rašiklį. Rašydamas nenuleido nuo manęs akių. Galų gale pažvelgė į užrašus ir parodė, ką parašė:

NE.

Negalėjau suvaldyti išsiveržusio juoko pliūpsnio. Jis nesišypojo, tik budriai dėbojo į mane. Lioviausi juoktis. Sušnabždėjau:

– Ne?

Arčėrio žvilgsnyje pasirodė nežymus sumišimas. Jis pasižiūrėjo į mane ir vėl kažką parašė. Kai parodė, po pirmuoju žodžiu buvo prirašytas kitas:

NE,
AČIŪ.

Atsidusau, pajutau, kaip mano skruostai nukaito.

– Gerai. Suprantu. Taigi dar kartą atsiprašau už nesusipratimą automobilių aikštelėje. Ir... atsiprašau, kad šiandien įsibroviau į tavo teritoriją... per šitą šunį... – Pasiėmiau Fibę ant rankų. – Na, buvo malonu susitikti. Ak! Tiesa, mes iš tikrųjų nesusipažinome. Žinau tavo vardą. O aš esu Bri. Bri Preskot. Ir aš jau išeinu. – Iškeliaiu nykštį per petį, parodžiau į tą pusę, į kurią ketinau eiti. Ėjau atbulomis, po to staigiai apsisukau ir spėriai patraukiau keliu varėtų link. Girdėjosi Arčėrio žingsniai, jis pasuko į priešingą pusę – prie malkų rietuvės, bent man taip pasirodė.

Išėjau pro vartus, bet jų neuždariau. Priešingai, stovėjau už jų, padėjusi ranką ant šiltos medienos. *Na, buvo keista.* Ir gėdinga. Ką aš maniau siūlydama jam pavalgyti picos? Laikydama ranką ant kaktos ir vaipydamasi pažvelgiau į dangų.

Kol stovėjau susimąščiusi, prie manęs kažkas priėjo. Žadėjau paklausti Arčerio, ar jis supranta gestų kalbą, tačiau atsidūrusi keblioje situacijoje užmiršau. Galiausiai jis atsitempė tą kvailą užrašų knygutę. Tik dabar supratau, jog Arčeris Heilas nė kartelio nežvilgtelėjo man į lūpas, kai kalbėjau. Jis žvelgė man į akis.

Apsisukau ir įėjau pro vartus, žingsniavau atgal prie malkų šūsnies, esančios už namo. Fibę vis dar laikiau rankose.

Jis stovėjo ten, laikė rankose kirvį. Ant kelmo stovėjo medienos gabalas, tačiau Arčeris jo nekapojo. Jis tiesiog stovėjo įsmeigęs į jį akis, truputį pyktelėjęs, giliai susimąstęs. Visai netikėtai vyras pastebėjo mane, jo veidu prabėgo šiokia tokia nuostaba. Bet netrukus jis primerkė akis ir vėl jose pasirodė atsargumas.

Kai Fibė pamatė Arčerį, ji vėl pradėjo amsėti ir šnupuoti.

– Tu nesi kurčias, – pasakiau. – Tu viską kuo puikiausiai giridi.

Jis akimirką stovėjo ramiai, tačiau netrukus įsmeigė kirvį į kelmą, praėjo pro mane ir elgėsi taip pat, kaip ir pirmąjį kartą. Vyras parodė, kad sekčiau jam iš paskos. Taip ir padariau.

Arčeris įėjo pro duris ir vėl išsitraukė tą pačią užrašų knygutę bei rašiklį.

Po minutės jis iškėlė užrašą:

AŠ NESAKIAU, JOG ESU KURČIAS.

Patylėjau.

– Ne, nesakei, – tyliai ištariau. – Tačiau tu negali kalbėti?

Vyras pažiūrėjo į mane ir netrukus pakėlė knygutę, kurioje kažką pusę minutės rašė. Paskui pasuko ją man:

AŠ GALIU KALBĖTI. TIK MAN PATINKA RODYTI
SAVO DAILYRAŠTĮ.

Nustebusi žiūrėjau į parašytus žodžius, stengiausi juos suvirškinti. Suraukiau vieną antakį ir pažvelgiau į jį.

– Ar tu taip juokauji? – paklausiau vis dar piktai šnairuodama. Arčeris pakėlė antakius.

– Aišku, – pasakiau palenkusi galvą. – Na, tau reikėtų padirbėti su savo humoro jausmu.

Keletą sekundžių stovėjome ir žiūrėjome vienas į kitą. Paskui jis sunkiai atsiduso, pasiėmė užrašų knygutę ir parašė:

AR DAR KO NORS NORI?

Pažvelgiau į jį.

– Aš moku gestų kalbą, – pasakiau. – Galėčiau tave išmokyti. Turiu omenyje, tau nebereikės demonstruoti savo dailyraščio, cha cha cha, bus daug greičiau bendrauti, – nusišypsojau. Vyliausi, kad pavyks ir man išspausti iš jo šypseną. Ar jis šypsojosi? Ar vis dar sugebėjo?

Keletą akimirų Arčeris įdėmiai žiūrėjo, paskui jis atsargiai padėjo užrašų knygutę ir rašiklį ant grindų, atsitiesė, pakėlė rankas ir pradėjo gestikuliuoti.

– *Aš jau moku gestų kalbą.*

Truputį nustebau, gerklėje pajutau sprangų gumulą. Jau daugiau nei šešis mėnesius niekas su manimi nekalbėjo gestų kalba. Prisiminiau tėtį, apėmė jausmas, lyg jis būtų čia, priešais, viduryje.

– Ak! – garsiai atsidusau, nes rankose laikiau Fibę. – Teisingai. Juk tu šitaip kalbėjai su savo dėde.

Jis suraukė antakius, tikriausiai svarstydamas, iš kur aš iš viso žinau apie jo dėdę. Tačiau nieko neklausė. Galų gale jis parodė ženklą *Ne*.

Sumirksėjau ir po minutės sukrenkščiau.

– Ne? – pasidomėjau.

– Ne, – pakartojo jis.

Ir vėl stojo tylą.

Iškvėpiau.

– Na, žinau, gali nuskambėti kvilalai, bet pamaniau, kad galėtume būti... draugais. – Gūžtelėjau pečiais nejaukiai juokdamasi.

Arčeris pažiūrėjo į mane prisimerkęs, tačiau tik žiūrėjo nemėgindamas nieko parašyti.

Pažvelgiau į jį ir į knygutę. Aiškiai supratau, kad jis neketina nieko sakyti. Sušnabzdėjau:

– Kiekvienam reikia draugų. – *Visiems reikia draugų? Tikrai, Bri? Dieve mano, skamba apgailėtina.*

Arčeris nesiliovė spoksojęs.

Atsidusau, vėl pajaučiau ne tik gėdą, bet ir nusivylimą.

– Aišku. Tau gerai būti ir vienam, manau. Dabar jau eisiu. – Iš tikrųjų, kodėl aš nusivyliau? Trevisas buvo teišus – šis vaikas tiesiog nereaguoja į etiketo subtilybes.

Arčeris nejudėdamas spoksojo į mane. Kai atsitraukiau, jo gilią viskio spalvos akys sutviskėjo. Norėjau pašalinti gaurus nuo jo veido, nuskusti visus plaukus, kad pamatyčiau tikrus veido bruožus. Jis atrodė tikrai gražus. Šis nevalyvas, apžėlęs vyras slėpė savo gražų veidą.

Sunkiai atsidusau.

– Gerai. Na, tai, spėju, jau eisiu... – *Tiesiog užsičiaupk, Bri, ir IŠEIK. Neabejotinai šis asmuo nenori su tavimi turėti jokių reikalų.*

Aš apsisukau ir nuėjau keliu. Jutau, kaip jis palydi mane akimis. Išėjau pro vartus, tik šį kartą juos tvirtai uždariau. Akimirksniai atsirėmiau į juos, išsiblaškiusi kasiau Fibei pasmakrę. Svarsčiau, kas man darosi. Kam viso šito reikėjo? Kodėl aš tiesiog nepasiėmiau savo prakeikto šuns ir neišėjau?

– Prakeiktas šuo, – pasakiau Fibei kasydama ją dar smarkiau. Linksmi urgzdama kalytė palaižė man veidą. Nusijuokiau ir pabučiavau ją.

Atsisėdusi ant dviračio ir pradėjusi minti pedalus išgirdau malkų kapojimo garsą.